

PERIODIEK

NIEUWSBRIEF

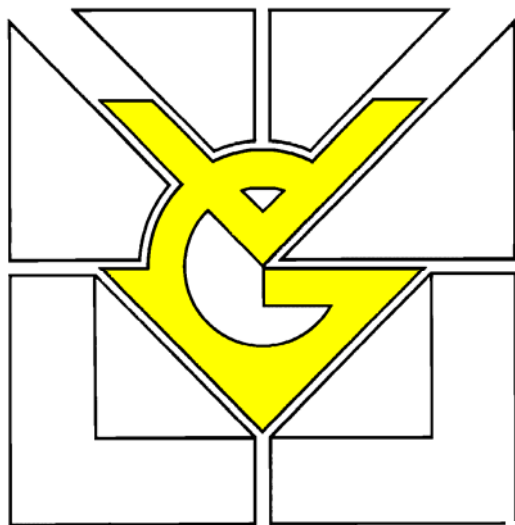
Vlaams Geneesherenverbond

53ste Jaargang

Tweemaandelijks Tijdschrift

Mei-Juni 1998 - Nr 3

Afgiftekantoor: 2000 Antwerpen 1

Inhoud

Voorwoord	1
Gesprek met Kabinets-medewerkers van minister W. Demeester en B. Grouwels	2
Lezersforum:	
Medische identiteitskaarten moeten volledig ééntalig zijn	2
VGJ-Jaarvergadering	3
Forum:	
I. Geen solidariteit zonder soevereiniteit.....	4
II. Eigen Sociale Zekerheid. Eigen Fiscaliteit	6
VGJ-Cultuur	9
Briefwisseling	10

Voorwoord eerste nummer “Nieuwsbrief VGV”

Wij zijn verheugd aan onze leden dit eerste nummer van onze “VGJ-Nieuwsbrief” te kunnen toesturen.

De bedoeling van dit initiatief is tweemaal:

Wij hopen dat de werking van de vereniging beter uit de verf komt door U sneller te informeren over de bestuursvergaderingen, de contacten met de overheid en de politieke wereld, en de contacten met de andere Vlaamse verenigingen. Dit luik omvat dus vooral copys van briefwisseling met deze instanties.

Daarnaast herhalen wij de oproep om dit medium als een forum te gebruiken, waar we zullen van gedachten wisselen (vraag en antwoord; actie en reactie) over geneeskunde en gezondheid in Vlaanderen.

Wij wensen U alvast veel leesgenot.

Namens het Bestuur,

Jan Van Meirhaeghe
Secretaris

GESPREK MET KABINETSMEDEWERKERS VAN MINISTER W. DEMEESTER EN B. GROUWELS

Op 7 mei ll. ging een gesprek door op het Kabinet van minister W. Demeester tussen bestuursleden van het V.G.V., vertegenwoordigers van de Van Helmontgilde, de voorzitter van het Verbond van Vlaamse Medisch-Wetenschappelijke Verenigingen (V.V.M.V.) en Meester J. van Waeg enerzijds en Kabinetsleden van minister W. Demeester en B. Grouwels anderzijds.

Dit gesprek was een opvolging van het gesprek dat we op 2 oktober 1997 hadden met Kabinetsmedewerkers van de Vlaamse regering en waar de nota van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (O.V.V.) "Uitbouwen van Vlaamse dienstverlening in Brussel inzake welzijn en gezondheid" besproken werd.

Na een korte voorstelling van het V.G.V. en het V.V.M.V. aan de Kabinetsmedewerkers werd het huidige en naar de toekomst toe wenselijke aanbod

van gezondheidsvoorzieningen te Brussel besproken. Door onze woordvoerder dokter R. Vermeulen werd de stelling verdedigd, dat naast de bestaande bicommunautaire ziekenhuissector, de unicommunautaire Nederlandstalige sector best zou uitgebreid worden, met uiteraard toegankelijkheid voor anderstaligen. Bovendien werd het feit aangeklaagd dat de laatste jaren tweemaal vier miljard extra middelen voor de bicommunautaire ziekenhuizen in Brussel werden toegekend zonder daaraan afdwingbare eisen van taalhoffelijkheid voor de Vlaamse patiënten te verbinden.

Eric Ponette
voorzitter

LEZERSFORUM

MEDISCHE IDENTITEITSKAARTEN MOETEN VOLLEDIG ÉÉNTALIG ZIJN

De huidige identiteitskaarten, waarvan de keerzijde viertalig is, moeten vervangen worden door een wettig, dat is een ééntalig Nederlandstalig model

In 1990 voerden de verschillende raden van de Orde der Geneesheren een medische identiteitskaart in, om het euvel op te vangen dat de Belgische identiteitskaarten (die ook al onwettig zijn) geen beroep meer vermelden.

De achterzijde van deze medische identiteitskaart was in vier talen gesteld.

Toen het project bekend werd, heb ik de Provinciale Raad van Brabant, waaronder ik val, gewezen op het feit dat het onwettig zou zijn een identiteitskaart zelfs maar gedeeltelijk viertalig te maken.

De Raad van de Orde, die over de juridische bijstand van een magistraat-bijzitter beschikt, meende echter beter te weten, en zonder zelfs de beleefdheid te hebben mij van hun bedoelingen op de hoogte te stellen organiseerden zij de uitdeling van een identiteitskaart volgens het nu bekende model – met viertalige aanduidingen op de keerzijde.

Toen dit mij bekend werd, heb ik de toenmalige voorzitter van de Orde op passende wijze gewezen op het ongepaste van zijn handelen, en meteen een beroep ingesteld bij de Raad van State.

Acht jaar later, bij arrest van 23 maart 1998, nummer 72.637, besluit de Raad van State:

Vernietigd wordt de beslissing van de Nederlandstalige Provinciale Raad van de Orde van Geneesheren van Brabant

“om een medische identiteitskaart in te voeren welke minstens gedeeltelijk viertalig is gesteld”.

Andere aspecten van het beroep werden verworpen, met name omdat ik mij alleen tegen mijn eigen Provinciale Raad kan keren, en ook omdat de Raad van State geen positieve richtlijnen kan geven aan een administratieve overheid; zo kan de Raad van State niet bevelen dat een ééntalige medische identiteitskaart zou worden uitgereikt.

De Raad van de Orde heeft dus nu de keuze tussen de identiteitskaarten intrekken, of een wettige identiteitskaart uitbrengen.

Een zelfde eis kan natuurlijk gesteld worden door eender welk lid van eender welke andere Provinciale

Raad aan zijn eigen Provinciale Raad en het zou passend zijn dat Vlaamse Geneesheren hun Provinciale Raden hiertoe in beleefde maar vastberaden termen aanschrijven.

Een kopie van het arrest is beschikbaar bij ondergetekende.

Dr. Joost Rampelberg
Hertog Janlaan 48
1083 Ganshoven
Tel. 02/420.10.20
Fax. 02/420.68.44

 ONAFHANKELIJK ZIEKENFONDS <i>Aarzel niet om bijkomende inlichtingen te vragen.</i> Van Schoonbekestraat 148 2018 Antwerpen 03/238.98.95 F. Rooseveltlaan 44 9000 Gent 09/225.93.95 L. Theodorstraat 89 1090 Brussel 02/422.32.11	<p>AZIMUT Onafhankelijk Ziekenfonds biedt u de volgende diensten aan :</p> <ul style="list-style-type: none"> - een correcte en snelle afhandeling van uw dossier in het kader van de Verplichte Verzekering ; - een zeer volledige Aanvullende Verzekering ; - een verzekering "Kleine Risico's" voor zelfstandigen en beoefenaars van een vrij beroep; - de hospitalisatieverzekering G+. <p>Bovendien geniet u van :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ons netwerk van agentschappen over het hele land ; - ons telefoonsysteem MUTEL of uw ziekenfonds aan de lijn, 24 uur op 24 en 7 dagen op 7 ; - ons geavanceerd informaticamateriaal.
 DE ONDERLINGE ZIEKENKAS m.o.b. <i>Voor bijkomende inlichtingen of voor een vrijblijvende aanvraag tot premieberekening, kunt u zich wenden tot :</i> St Lazarusplein 2 bus 3 1210 Brussel 02/221.06.11	<p>DIENST DAGELIJKE VERGOEDINGEN</p> <p>De dienst dagelijkse vergoedingen waarborgt een vervangingsinkomen bij volledige arbeidsongeschiktheid door ziekte of ongeval. Bepaalde beroepskategorieën, in het bijzonder de zelfstandigen, zijn immers bij arbeidsongeschiktheid onvoldoende verzekerd door de verplichte ziekteverzekering.</p> <p>De Onderlinge Ziekenkas stelt u in de mogelijkheid uitkeringen te genieten tot 6.000 BF per dag vanaf de 9de dag arbeidsongeschiktheid of vanaf de 1ste dag in geval van opname in het ziekenhuis.</p> <p>De bijdragen zijn afhankelijk van de door u gekozen uitkering per dag, de karentieperiode, de eindleeftijd en de leeftijd bij aansluiting. Bovendien zijn de bijdragen volledig fiscaal aftrekbaar als beroeps-kosten.</p>

VGV – Jaarvergadering

Brussel – 6 juni 1998

14.30 uur Rondleiding in de St. Goedele – St. Michiels Kathedraal o.l.v. Dr. Hist. Paul De Ridder

KB-auditorium 't Serclaes

16.00 uur Statutaire ledenvergadering Academische zitting
“Vlamingen te Brussel en in de Rand”.
Prof. Hist. F. Vanhemelrijck

18.00 uur Receptie

Nadien Diner in Restaurant Barlow's te Wemmel

Wil uw antwoordkaart dringend binnenzenden a.u.b.

FORUM

Nationale Meeting Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid - 7 maart 1998

I. Geen solidariteit zonder soevereiniteit

Prof. Dr. Ludo Abicht

1. Een erg goed geformuleerde slogan van de Amerikaanse opstandelingen tegen de Engelse kroon luidde: "no taxation without representation". Ze wilden slechts bijdragen aan de schatkist in de mate dat ze bij het beleid over hun eigen zaken betrokken waren. We zouden die slogan als volgt kunnen actualiseren: "geen solidariteit zonder soevereiniteit". Ook wij willen onze bijdrage storten, maar dan op basis van wederzijds overeengekomen regels en afspraken. Deze fundamenteel democratische eis wordt echter van verschillende kanten aangevallen, met als expliciet uitgesproken of achterliggende bedoeling, een verdere opdeling van de Belgische staat te verhinderen of zoveel mogelijk te vertragen. Zo zegt men onder meer, dat een opsplitsing van de sociale zekerheid materieel nadelig zou zijn voor Vlamingen, Walen en Brusselaars, dat iedereen erbij zou verliezen. Men wijst op het historisch feit, dat de Vlamingen meer dan een eeuw van de solidariteit van het rijkere Wallonië hebben genoten en dat het daarom slechts fair zou zijn, indien ze nu van hun kant deze historische schuld zouden compenseren. Meer materialistisch wordt er voorspeld, dat het tij in de nabije toekomst wel eens zou kunnen keren, en we door die splitsing wel eens in het eigen vlees zouden kunnen snijden. Tenslotte wordt het moreel argument van het belang van rechtvaardigheid en solidariteit gebruikt, om de bestaande Belgische constructie in stand te houden. We kunnen deze argumenten niet zomaar als Belgicistische propaganda of, erger, als morele chantage naast ons neerleggen. Daarvoor zijn er minstens twee redenen: in de eerste plaats worden ze gedeeld door een belangrijk en respectabel percentage van de Vlaamse politieke en culturele wereld waarmee rekening moet gehouden worden, en ten tweede wegen ethische waarden als rechtvaardigheid en solidariteit op zich zwaar genoeg, om ernstig te worden genomen.

2. In een opgemerkt artikel in STREVEN van september 1997 met als titel: "Filosofie en de toekomst van België" pleitte de Waalse filosoof Philippe Van Parijs voor het voortbestaan van de Belgische staat. Om te beginnen gaat hij ervan uit, dat

een verdere federalisering van België noodzakelijk tot een "verdriedubbeling" zou leiden, met andere woorden de creatie van drie quasi-soevereine naties (Wallonië, Brussel en Vlaanderen), wat hoogstwaarschijnlijk "een verscherpte fiscale concurrentie" tot gevolg zou hebben, wat aanleiding zou geven tot een vermindering van "het maximaal duurzame niveau van de opbrengst van de belastingen in elk van de drie gewesten", waardoor overal "minder geld beschikbaar zou zijn voor sociale solidariteit en openbare uitgaven". In goed Nederlands luidt dit, dat de verdere ontwikkeling van de zelfstandigheid een verbodsbetekening betekent, waarbij alle burgers armer zouden worden. Ten eerste is het helemaal niet zeker, dat grotere fiscale autonomie automatisch negatief moet uitvallen voor één of alle gewesten, en ten tweede wordt hier over het hoofd gezien, dat deze driedeling, waarvan hij automatisch uitgaat, het resultaat is van een politiek compromis dat ingaat tegen de historische trend van de Vlaamse emancipatiebeweging, en dat trouwens ook in Wallonië steeds meer intellectuelen vragen zijn gaan stellen bij de bevoegdheidsverdeling tussen een Waals gewest en een Franstalige gemeenschap, zoals blijkt uit de publicaties van het gezaghebbende Instituut Jules Destrée. Ook Wallonië zit met deze eminent Belgische constructie opgezeald en voelt zich, net als de Vlamingen, nog steeds door het Brusselse establishment gedomineerd. Maar de kern van zijn betoog berust op ethische waarden als "rechtvaardigheid" en "solidariteit" als de belangrijkste argumenten voor het voortbestaan van de Belgische staat. Van Parijs definieert "rechtvaardigheid" als volgt: "een coherente combinatie van vrijheid en gelijkheid, van tolerantie en solidariteit". Wie zou hem hierin niet kunnen bijtreden? Alleen is het merkwaardig, dat deze rechtvaardigheid met het voortbestaan van de Belgische staat verbonden zou zijn. De geschiedenis van de Vlaamse ontvoogdingsbeweging toont aan, dat uitgerend dit streven naar culturele vrijheid en wettelijke gelijkheid de motor van de emancipatie geweest is. Tegen de Belgische natie-staat, een constructie van de Europese

machten, ontwikkelde zich langzamerhand een civiele maatschappij die zich met toenemend succes tegen de ingebouwde culturele en wettelijke discriminatie verzet heeft. De op elkaar volgende taalwetten en de verschillende fasen van de federalisering waren, wanneer men afstand doet van alle romantische bagage, in feite niets anders dan stappen in de richting van meer vrijheid en gelijkheid voor de meerderheid van de burgers die, letterlijk, bij elke stap “mondiger” werden.

De tolerantie, het derde criterium van een rechtvaardige samenleving, is inderdaad een wezenlijk kenmerk van elke democratische staat. Maar men mag die “tolerantie” niet verwarren met een goedmoedige aanvaarding van het recht van de sterkste. Zijn de sociale wetten, die bedoeld waren om de arbeiders te beschermen tegen de willekeur van de patroons, waarbij hun macht inderdaad beknot werd, dan een voorbeeld van intolerantie? In een zelfstandige Vlaamse staat zal deze bescherming op de eerste plaats de rechten en het welzijn moeten verzekeren van de zwakkere groepen en individuen (de jongeren, de vluchtelingen, de migranten, de werklozen en alle andere gemarginalizeerden) en de democratische burgers zullen er streng over moeten waken, dat dit ook het geval is. Maar wie durft te suggereren, dat dit principe door een grotere mate van autonomie in gevaar wordt gebracht, zegt in feite dat “de Vlamingen” inherent minder tolerant zouden zijn, een bewering die wetenschappelijk ongefundeerd en in wezen racistisch is.

3. Blijft tenslotte het argument van de “solidariteit” dat we ernstig dienen te nemen, want een land dat niet meer tot solidariteit bereid zou zijn, verliest op den duur elke vorm van morele legitimiteit. Maar wat bedoelen we met deze “solidariteit”? Solidariteit komt van het Latijnse “in solidum” (voor het geheel), namelijk “door samenhang verbonden”. Oorspronkelijk was het een juridische term (hoofdelijke verantwoordelijkheid), maar in de negentiende eeuw werd hij zowel gebruikt door de socioloog Emile Durkheim als “de interne kracht van sociale cohesie” (dat wat de groep samenhoudt) als door de anarchisten en socialisten. Later werd het een van de obligate termen van de internationale arbeidersbeweging en onderging het begrip alle perversies van de sociale en politieke geschiedenis. Zo betekende “Solidarität” in het officiële Marxistisch-Leninistisch Wörterbuch der Philosophie van de DDR niets anders dan de onvoorwaardelijke trouw aan de Sovjet-Unie en bestaat er in Vlaanderen nog steeds een blad SOLIDAIR dat de meest gruwelijke antisolidaire standpunten verdedigt wanneer het gaat om de verkeerde kinderen, weduwen en wezen. Wat wel belangrijk blijft voor het begrip “solidariteit” is de ingebouwde notie van “wederzijdsheid” (mutualité) die verdedigd werd door de anarchist Pjotr

KROPOTKIN en nog steeds dient als ideologische vlag voor onze ziekenfondsen. In die betekenis is solidariteit ook een investering in de mogelijkheid van een maatschappij, een ‘solidum’ waar meer gelijkheid heerst en de welvaart van de ene niet noodzakelijk ten koste gaat van die van de anderen. Ook hier zoeken we, als de goede epikuristen die we zijn, ons eigen genot, maar we vinden dat pas in een betere maatschappij. Als gevolg daarvan tendeeft solidariteit naar grotere gelijkschakeling van kansen tussen de mensen en vandaar naar afschaffing van de sociale ongelijkheid. Daarom steunen we ook de politieke en sociale ontvoogding overal ter wereld, ook in eigen land, omdat we ervan overtuigd zijn dat ook wij en ons gezin zullen profiteren van een gelijkwaardiger samenleving. Filosofisch-ethisch kan men solidariteit dus omschrijven als “het bewustzijn van samenhang en de bereidheid om de consequenties ervan te dragen”. Wanneer solidariteitsorganisaties een beroep doen op ons voor een of ander project in de ontwikkelingslanden of voor een protest tegen de schending van de mensenrechten in binnen- en buitenland, dan is die term wel adequaat gebruikt. Want zowel historisch als wat onze gemeenschappelijke toekomst betreft zijn we inderdaad tot solidariteit verplicht, mede omdat we weten dat een toenemend duale wereld en maatschappij op termijn tot onhoudbare spanningen zal leiden, waarvan we allen het slachtoffer dreigen te worden.

4. De solidariteit met Wallonië en de Franstalige Brusselaars is van dezelfde aard, maar zal, in tegenstelling tot wat Van Parijs en anderen beweren, op een veel efficiëntere manier door een fiscaal autonoom Vlaanderen, dat zelf over zijn sociale zekerheid beslist, worden gegarandeerd dan binnen het afdwingende kader van de huidige Belgische staat. Want solidariteit die niet op vrijwilligheid berust zal vroeg of laat, en voor wie de politieke actualiteit volgt eerder vroeger, door de meerderheid van de Vlaamse bevolking als onaanvaardbaar want intrinsiek onrechtvaardig worden gevoeld, met alle gevolgen vandien. Het is trouwens niet op die manier dat “le déclin wallon” van binnenuit zal worden omgekeerd, maar vanuit het vernieuwde besef van Waalse eigenwaarde, waaraan in Wallonië op een voor de Vlamingen herkenbare manier reeds gewerkt wordt. We mogen niet vergeten dat “de reële noodtoestand waarin het Waalse volk zich bevindt niet zozeer het gevolg is van zijn eigen falen, dan wel het resultaat van een wereldwijde economische revolutie waarop, door de toenmalige Belgische heersende klasse, op een bekrompen-egoïstische en inadequate manier gereageerd werd”. (Antoon Roosens in MEERVOUD, September 1997). Binnen het huidige Belgische kader heeft Wallonië allicht geen andere keuze dan de hardnekkige afwijzing van elke verdere communautaire dialoog, waarin de Vlaamse financiële

afgedwongen “solidariteit” als het ware gebetonneerd zit. In de geest van wederzijdsheid hebben zowel Vlaanderen als Wallonië er alle belang bij, om eindelijk als vrije en gelijke partners, in volle tolerantie van elkaars eigenheid (en die van alle minderheden) over de voor beide zijden aanvaardbare vormen van solidariteit te onderhandelen. Onderhandelen betekent dat men de gesprekspartner ten volle respecteert, niet dat men hem met economische of ethische argumenten afdreigt. Een doorgedreven separatisme, dat die bereidheid tot onderhandelen verwerpt, moet daarom afgewezen worden. Maar de krampachtige verdediging van de huidige ondoorzichtige en halfslachtige “federale” situatie dreigt de posities dermate te verharderen, dat het separatistische scenario aantrekkelijk zal worden.

5. In MEERVOUD van november 1997 argumenteert Antoon Roosens dat, zelfs indien het bedrag van deze vrijwillige solidariteit voor Wallonië de eerste tijd niet minder zou zijn dan de som die ook nu wordt overgedragen, dit geen te hoge prijs is voor een nieuwe verhouding tussen Vlaanderen en Wallonië. Niet alleen zouden we, door rechtstreekse onderhandelingen met onze Waalse burens, het Belgische establishment de facto kunnen uitschakelen en daardoor naar buitenuit als een werkelijk autonome gemeenschap beginnen op te treden, maar we zouden ook het reële gevaar van een in zichzelf gekeerd en bekrompen, op wantrouwen en rancune gegronde Vlaanderen kunnen omzeilen. Want soevereiniteit,

hoe belangrijk ook, is tenslotte slechts een middel, dat ons niet het doel mag doen vergeten, en dat is de inhoud die we aan de levenskwaliteit van de burgers van dit autonome Vlaanderen wensen te geven. Als een zelfstandig Vlaanderen niet opener is naar de wereld, niet socialer naar de eigen bevolking, niet toleranter en niet cultureel creatiever dan de huidige constructie, dan wordt het in het beste geval een redelijk draaiende firma, waar de menselijke belangen moeten onderdoen voor die van de economie, een soort miniatuurkopie van het Europa van de banken en de corporaties, en wat is dan de meerwaarde van een dergelijk project ?

De sociale zekerheid is een indrukwekkende verworvenheid van de sociale emancipatiebeweging die we in geen geval mogen opgeven in de aan de gang zijnde globalisering van de wereldeconomie. De Vlaamse beweging, die, als complement van die sociale beweging, terecht altijd de culturele en morele waarden van de samenleving heeft verdedigd, mag die waarden nooit uit het oog verliezen, op straffe van zelfvernietiging. In die zin zou ik de slogan “geen solidariteit zonder soevereiniteit” als volgt willen aanvullen: “en geen soevereiniteit zonder generositeit”, want wat heb je tenslotte aan een autonomie die niets anders is dan een vorm van collectief egoïsme ? Zouden we daarom de nogal arrogante uitspraak “wat we zelf doen, doen we beter” niet kunnen veranderen in “wat we zelf doen, doen we grootmoediger ?”

Slottoespraak

II. Eigen Sociale Zekerheid. Eigen fiscaliteit

Dokter Walter Peeters

Voorzitter Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid

In juni 1995 trad de regering **Dehaene II** aan met een regeerakkoord rond drie prioriteiten:

- meer werk en vooral nieuw werk,
- de sociale zekerheid nog voor het einde van het jaar diepgaand hervormen, en
- België klaarmaken voor de Europese Muntunie door het terugdringen van zijn begrotingstekort tot de drie procent “Maastrichtnorm”.

Vooraf over de dringende noodzaak van een grondige hervorming van de sociale zekerheid was intussen iedereen, die terzake betrokken of deskundig is, het eens.

Zowel om het stelsel veilig te stellen als om het efficiënter te doen functioneren, maar ook om via ingrepen op de arbeidsvernietigende hoge loonkost de

tewerkstelling op peil te brengen, bleken ingrijpende, structurele maatregelen niet langer uit de weg te gaan. Omdat Dehaene I deze, met een uitgebluste coalitie en in een preelectoraal jaar, niet meer zag zitten had de premier trouwens zelf tot vervroegde verkiezingen besloten.

In november 1995 werd, vanuit en onder de auspiciën van het OVV, het **Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid** opgericht om zijn door een veertigtal Vlaamse verenigingen unaniem onderschreven standpunt – “De sociale zekerheid: een bevoegdheid van Vlaanderen én Wallonië” – op de politieke agenda te plaatsen en in het maatschappelijk debat te brengen.

Voor de Vlaamse Beweging is de splitsing van de sociale zekerheid in eerste instantie een principiële eis. Ieder volk heeft recht op zelfbeschikking, ook en vooral inzake het sociaal beleid dat het voor zichzelf het meest aangewezen oordeelt.

In het kader van de noodzakelijke hervorming van de sociale zekerheid zijn er bovendien een aantal stevige argumenten die aantonen dat de communautarisering van het stelsel van sociale voorzieningen daarbij de meest voor de hand liggende structurele maatregel vormt. *“België bestaat sociaal-economisch uit twee landen”* dat is de letterlijke conclusie van het recent rapport van de **Hoge Raad voor de Werkgelegenheid**. *“Dat maakt beleidsconclusies onafwendbaar”* stelt het rapport. Voor het voeren van een eigen beleid moeten Vlaanderen en Wallonië beschikken over coherente, homogene bevoegdheden en daarvoor de financiële én fiscale verantwoordelijkheid op zich nemen. Alleen op die manier kan trouwens zonder uitzichtloos communautair gehakketak een einde gesteld worden aan de onrechtvaardig hoge, ondoorzichtige en eenzijdige transfers van Vlaanderen naar Wallonië.

Wij zijn nu maart 1998. Wij zitten opnieuw volop in een preelectorale opwarmingsperiode voor de verkiezingen, die ten laatste in juni van volgend jaar moeten plaatsgrijpen. En we moeten vaststellen dat ook **Dehaene II** heeft moeten verzaken aan één van zijn belangrijkste plannen: de hervorming van de sociale zekerheid. Daarvoor zijn in eerste instantie de Walen, en vooral de **PS**, verantwoordelijk. Vooral deze Waalse partij, die nochtans hooguit 10 procent van de Belgische bevolking vertegenwoordigt, slaagt er nog altijd in iedere hervormende maatregel op federaal vlak te blokkeren en het voor Wallonië erg lucratieve, maar vooral erg gemakkelijke consumptiefederalisme in stand te houden. Dat geldt zowel voor de echelonering van de gezondheidszorg, als voor de vermindering van de sociale lasten op de arbeid en de hervorming van de pensioenstelsels. Wat Wallonië niet goed uitkomt, blokkeert het: van onbemande camera's tot de hervorming van politie en justitie.

In Vlaanderen kwam er integendeel heel wat in beweging. Rond de defederalisering van het gezondheids- en gezinsbeleid groeide in het Vlaams Parlement een consensus. Steeds sterker wordt de noodzaak van een eigen Vlaamse tewerkstellingsbeleid aangevoeld. De krachtlijnen van het sociaal overleg wijken tussen Vlaanderen en Wallonië steeds verder uit mekaar. Vlaanderen wil met zijn pensioenstelsels andere richtingen uit dan Wallonië.

Inzake **gezondheidszorg** heerst er in Vlaanderen en Wallonië een duidelijk verschillend cultuurpatroon. Vlaamse zieken en artsen vertonen een ander, zuiniger consumptiegedrag. Aan deze, door objectieve cijfers gestaafde, vaststelling kunnen de manipulaties, met selectief-willekeurige parameters, van het zoveelste

rapport Jadot niets veranderen. Vlaanderen kiest voor een ander medisch model en pleit voor structurele hervormingen in de zin van een meer trapsgewijze uitbouw – uitgaande van een kwalitatief hoogstaande eerstelijnszorg -, in een ander overlegmodel – op basis van een representatieve, democratisch verkozen vertegenwoordiging – en met aangepaste financieringsvormen. *“Indien er geen structurele maatregelen komen in de gezondheidssector – zo stelt het gemeenschappelijk front van werkgevers en werknemers – zal de versplintering van de sector versnellen en de roep om communautarisering toenemen”*.

De Vlaamse Regering pakt uit met het plan van een Vlaamse **zorgverzekering** tegen de niet-medische afhankelijkheidskosten van zorgenbehoevende bejaarden. Minister **Demeester** zegt: *“Het is onze bevoegdheid en wij hebben er het geld voor”*. **Busquin** en **De Galan** zeggen neen. Intussen pogen de ziekenfondsen de zorgverzekering unitair te recupereren. Hoe dan ook diende de Vlaamse Regering, onder federale druk, haar plannen voor een Vlaamse zorgverzekering op te bergen op een ogenblik dat zij er zich terdege van bewust is dat deze met de toenemende vergrijzing en de stijgende kost van de bejaardenzorg, één van de belangrijkste en meest dringende prioriteiten is voor een efficiënt en behoeftegericht Vlaams welzijnsbeleid.

Inzake **tewerkstelling** doet de aanhoudende malaise in het federaal georganiseerde **sociaal overleg** de roep naar een eigen Vlaams overlegmodel steeds luider klinken. Het wordt steeds duidelijker dat Vlaanderen enerzijds en Wallonië anderzijds niet gediend zijn met een identiek Belgisch werkgelegenheidsbeleid. Maar ook hier biedt de huidige bevoegdheidsversnippering de Walen stevast de mogelijkheid om iedere Vlaamse beleidsbeslissing op het federaal vlak te counteren en maakt zij het de Vlaamse overheid onmogelijk een écht tewerkstellingsbeleid te voeren. Als de Vlaamse Regering met eigen middelen de vennootschapsbelasting wil verlagen voor die bedrijven in Vlaanderen die hun aantal werkplaatsen op peil houden of verhogen, gaat Wallonië dwarsliggen. De verlaging van de onroerende voorheffing, een tweede tewerkstellingsbevorderende maatregel van de Vlaamse Regering, botste – ingevolge Waalse bezwaren – op een veto van de Raad van State. Minister **Maystadt** trok recent naar het Arbitragehof om de vernietiging te bekomen van een derde Vlaamse initiatief, de verlaging van successierechten bij de overdracht van familiebedrijven.

Het is dan ook terecht dat de voorzitter van het **VEV** eind januari de federale regering en de sociale partners nog slechts zes maanden de tijd gaf om een sociaal akkoord af te sluiten *“dat voldoende garanties biedt voor een duurzaam economisch draagvlak, voldoende tewerkstelling en een gevoelige verlaging van de loonlasten, wat meteen betekent dat er ook gepraat wordt over de sociale zekerheid. Komt er geen federaal akkoord, of één dat veel te licht weegt – stelt het VEV*

– dan moet Vlaanderen zélf zijn eigen sociaal-economisch beleid kunnen uittekenen. Als Wallonië dat wil verbinderen is een nieuwe staats hervorming onafwendbaar”.

Ook inzake **pensioensparen** ziet de Vlaamse Regering de noodzaak in van alternatieve en gemengde vormen van financiering. Een eerste belangrijk initiatief was de oprichting van een **Vlaams Pensioenfonds** voor haar ambtenaren. De Waalse onwil om wat dan ook te veranderen dat Wallonië in zijn gulzig consumptiefederalisme kan temperen maakt echter, ook inzake pensioenen, iedere noodzakelijke hervorming onmogelijk.

De vraag stelt zich dan ook steeds duidelijker: moet Vlaanderen zich blijven neerleggen bij dit verlamdend Belgisch immobilisme in naam van de zogenaamde **solidariteit** ?

Een **onrechtvaardig hoge** over-solidariteit van jaarlijks om en bij de **250 miljard** op een ogenblik dat Vlaanderen die miljarden zélf broodnodig heeft voor zijn eigen economisch substraat ? Op een ogenblik dat er onvoldoende geld is voor het Vlaams onderwijs, de Vlaamse verzorgingssector, een Vlaams tewerkstellingsbeleid, een offensief Vlaams beleid in en rond Brussel, een betere justitiewerking in Vlaanderen ?

Een **opgedrongen** schatplicht van **125.000 frank** per Vlaams gezin per jaar aan Wallonië, dat daartegenover geen enkele gelegenheid voorbij laat gaan om duidelijk te maken dat het geen boodschap heeft aan de “federale loyaliteit”, waarop het zelf te pas en te onpas beroep doet ?

Een **ondoorzichtige** éénrichtings-solidariteit van meer dan **10 procent** van wat wij, Vlamingen, allemaal samen verdienen om de Walen voor **25 procent** van een zelfde gemiddeld inkomen als de Vlamingen te voorzien ?

Een **onvoorwaardelijk** en **geruisloos** transfer waarvan Wallonië bovendien niet eens beter wordt. Integendeel. Het ontslaat Wallonië van zijn collectieve verantwoordelijkheid voor de eigen sociaal-economische toekomst. Steeds meer Waalse sociaal en politiek verantwoordelijken hebben dat trouwens reeds begrepen. “Vergeleken bij Vlaanderen mankeert Wallonië jaarlijks **0,8 procent** groei bij een gemiddelde Belgische economische groei van **2 tot 2,5 procent**”. Dat staat letterlijk te lezen in een, eind 1996, gepubliceerd Waals **Cepess**-document. Een gebrek aan dynamisme wordt in deze nota aangewezen als voornaamste oorzaak van deze

achterstand van de Waalse economie. Structurele oorzaken, zoals het verdwijnen van de klassieke delfstoffenindustrie, zouden daarbij van minder belang zijn – de nota gewaagt van “een uiterst zwak belang” – dan het gebrek aan dynamisme. “Indien de Waalse economie het dynamisme van de Vlaamse economie zou kennen, zou de groei aan toegevoegde industriële waarde in Wallonië zelfs hoger liggen dan deze in Vlaanderen; de globale economische groei zou vergelijkbaar zijn”. Aldus het besluit van het Waalse Cepess-document.

Voor Vlaanderen is de maat vol.

Vlaanderen moet dringend zélf over zijn eigen toekomst kunnen beslissen. Dat betekent dat Vlaanderen – en ook Wallonië – zélf over alle hefboomen daartoe moet kunnen beschikken, de volle bevoegdheid moet krijgen over de eigen sociale en economische politiek en daarvoor zélf de financiële én fiscale verantwoordelijkheid op zich moet nemen. Op Belgisch vlak blijven voortploeteren betekent dat er ofwel niets gebeurt, ofwel komen er onwerkzame compromissen uit de bus, waarvoor Vlaanderen dan nog telkens de prijs betaalt. Vlaanderen wijst daarbij de solidariteit niet af, trouwens niet alleen tegenover Wallonië, maar dan dient deze het resultaat te zijn van overleg, doorzichtig en omkeerbaar, niet langer gericht op een kunstmatig ondersteunen van de hoge Waalse consumptie, maar op een Waals herstelbeleid waarvoor Wallonië zélf, mét Vlaams deelgenootschap, zijn verantwoordelijkheid neemt. De boodschap van het Aktiekomitee Vlaams Sociale Zekerheid aan de Vlaamse politici, zowel aan deze van het Vlaamse als van het federale parlement, is dan ook ondubbelzinnig: het wordt hoogtijd dat onze Vlaamse verkozenen de onverzettelijke Waalse afwijzingsstrategie beantwoorden met een **eigen, krachtige en eensgezinde Vlaamse strategie**. Dat betekent in eerste instantie dat geen enkele Vlaamse verkozene, na de volgende verkiezingen, in een federale coalitie treedt die, in haar regeerakkoord, geen duidelijke afspraken maakt over een nieuwe, belangrijke stap in de staats hervorming naar een volwaardige autonomie voor de twee deelstaten van dit tot nog toe slechts pseudo-federaal land. Dat betekent de volle bevoegdheid over alle instrumenten van het sociaal-economisch beleid en daarvoor de volle financiële én fiscale verantwoordelijkheid.

Eigen sociale zekerheid. Eigen fiscaliteit. NU !

Antwerpen – Koninklijk Museum voor Schone Kunsten

Breughel-Brueghel

zaterdag **13 juni 1998** om 15.00 uur

Brussel – Koninklijk museum voor Schone Kunsten

Magritte (uitverkocht)

zaterdag **27 juni 1998** om 14.00 uur

ofwel wegens volboeking

Antwerpen - Etnografisch Museum

Précolumbiaanse Kunst van de Mexicaanse Westkust – Colima-Nayarit-Jalisco

zaterdag **27 juni 1998** om 15.00 uur

Tervuren – Afrika Museum

Het Tweede Gezicht – West-Afrikaanse maskers

uit de verzameling **Barbier-Müller (Genève)**

zaterdag **5 september 1998** om 15.00 uur

Mechelen – St. Romboutskathedraal

Festival van Vlaanderen

Kon. Filharmon. Orkest van Vlaanderen

A. Bruckner – Symphonie Nr 8 in C-moll

donderdag **10 september 1998** om 20.30 uur

Brussel – Jubelpark Museum

Albrecht & Isabella

zaterdag **3 oktober 1998** om 15.00 uur

Brugge – Memlingmuseum – Oud Sint-Janshospitaal

van Memling tot Pourbus

zaterdag **24 oktober 1998** om 16.00 uur

Leuven – Predikherenkerk – St.-Pieterskerk

Dirk Bouts

zaterdag **28 november 1998** om 15.00 uur

Voor inlichtingen en ticketreservatie gelieve eerst contact op te nemen met het secretariaat van het VGV
Ergo de Waellaan 3 – 2100 Deurne-Antwerpen
Tel/fax: 03/322.28.50

Lidgeld V.G.V.

Steunend lid	3.000 Fr.
Gewoon lid	1.800 Fr.
Tot 10 jaar na diploma	900 Fr.
Arts zonder praktijk	900 Fr.
Abonnement "Periodiek/Nieuwsbrief" voor niet leden	800 Fr.

Postrekening nr. 000-0145403-97 Kredietbank nr. 407-3062251-47
Generale Bank nr. 220-0661040-21

Secretariaat V.G.V. : Ergo de Waellaan 3 – bus 14
2100 Deurne – Antwerpen
Tel/fax: 03/322.28.50

Het secretariaat is open alle werkdagen van 9 tot 13 uur

Uitgaven V.G.V.

Autokenteken	
decalco	50 Fr. + 17 Fr. port
aluminium	100 Fr. + 32 Fr. port

Fiscaal dagboek	700 Fr. + 50 Fr. port
------------------------	-----------------------

Briefwisseling

Aan De Heer Eric Van Rompuy
Minister van Economie
Kreupelenstraat 2
1000 Brussel

De Heer Theo Kelchtermans
Minister van Tewerkstelling
Galileilaan 5, bus 4
1030 Brussel

Antwerpen, 7 maart 1997

Geachte Heer Minister,

Het Vlaams Geneesherenverbond (V.G.V.) vraagt U met aandrang om al het mogelijke te doen om de werkplaatsen, die in de Renaultvestiging te Vilvoorde verloren dreigen te gaan, op een rendabele wijze in stand te houden en zo dit niet lukt, de toekomstige werkgelegenheid van deze werknemers te helpen verzekeren.

Het V.G.V. wijst er echter op dat de Vlaamse regering pas een echt economisch en tewerkstellingsbeleid zal kunnen voeren, wanneer zij de daartoe noodzakelijke hefboomen, die ondermeer de loonkosten bepalen, namelijk fiscaliteit en sociale zekerheid, zelf in handen krijgt.

Met de meeste hoogachting,

Namens de Raad van Bestuur van het V.G.V.

Aan De Heer J.-L. Dehaene
Eerste-Minister
Wetstraat 16
1000 Brussel

Antwerpen, 7 juli 1997

Geachte Heer Eerste-Minister,

Langs de pers vernemen wij dat, ter gelegenheid van de reorganisatie van de belastingdiensten, de controlediensten voor de zes Vlaamse randgemeenten en Bever volledig zullen ingelijfd worden bij Brussel.

Na het FDF-voorstel in verband met het gemeentelijk stemrecht zonder voorwaarden voor de EU-burgers, volstaat dit bericht om zelfs naïeve Vlamingen ervan te overtuigen dat de francofone politiek imperialistisch is en regelrecht ingaat tegen de federale loyaleiteit. In die omstandigheden zal het samenleven van twee volkeren in hetzelfde staatsverband op termijn niet langer mogelijk blijven.

Wij verwachten van U, geachte Heer Eerste-Minister, dat U regeringsinitiatieven neemt, waardoor:

1. vooraleer aan EU-burgers gemeentelijk stemrecht wordt toegekend, de gemeente-kieswetgeving overgeheveld wordt naar de gemeenschappen en een gewaarborgde vertegenwoordiging aan de Vlamingen wordt toegekend op Brussels lokaal en gewestelijk vlak
2. de controle van de belastingen in de zes Vlaamse randgemeenten en Bever integraal aan Nederlandstalige diensten in het Vlaamse gewest wordt toegewezen
3. het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde wordt gesplitst.

Wees ervan overtuigd, geachte Heer Eerste-Minister, dat deze eisen geen elf-juni-opwellingen zijn en dat wij de evolutie van de gestelde problemen en uw reactie daarop in de eerstvolgende maanden nauwkeurig zullen volgen.

Met de meeste hoogachting,

Namens de Raad van Bestuur van het V.G.V.

Van Wivina Demeester
De Vlaamse minister van
Financiën, Begroting en
Gezondheidsbeleid
Koolstraat 35
1000 Brussel

Brussel, 18 juni 1997

Brussel, 18 juni 1997

Geachte Professor,

Ik dank U voor het toesturen van het boekje "Stemmen voor een Vlaamse sociale zekerheid en fiscaliteit".

Ik vertrouw erop dat de publicatie zal bijdragen tot de groeiende bewustwording van de nood aan een verdere defederalisering van de gezondheidszorg en van de fiscaliteit, met het oog op een betere dienstbaarheid aan de Vlaamse bevolking.

Met vriendelijke groeten,

Wivina Demeester

Aan De Heer Eric Van Rompuy
Vlaams Minister van Economie,
KMO Landbouw en Media
Kreupelenstraat 2
1000 Brussel

Brussel, 31 oktober 1997

Mijnheer de Minister,

Namens het AK-VSZ, het Aktiecomitee Vlaamse Sociale Zekerheid, dat de meer dan veertig Vlaamse verenigingen overkoepelt, die unaniem het standpunt van het OVV, het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, "Sociale zekerheid, een bevoegdheid van Vlaanderen en Wallonië", hebben onderschreven, protesteren wij met klem tegen uw verklaring in "De Standaard" van 30 oktober 1997, waarin U stelt dat U Vlaanderen niet klaar acht voor een nieuwe staatshervorming.

Met deze verklaring gaat U niet alleen lijnrecht in tegen het eensgezinde standpunt van nagenoeg de gehele Vlaamse Beweging.

Als Vlaams verkozenen doorbreekt U daarmee tevens de groeiende consensus in de Commissie Staatshervorming van het Vlaams Parlement.

En als Vlaams Minister neemt U klaarlijk ook afstand van de "Schrikkelnota", die de Vlaamse Minister President heeft uitgebracht namens de Vlaamse Regering, waarvan U deel uitmaakt.

Walter Peeters, Voorzitter AK-VSZ – Eric Ponette, Voorzitter Werkgroep SZ van het OVV

Aan AK-VSZ
T.a.v. de Voorzitter
Postbus 487
1000 Brussel

Brussel, 10 november 1997

Betreft: De nieuwe staatshervorming

Geachte Heer,

Naar aanleiding van uw brief van 31 oktober jongstleden, acht ik het noodzakelijk een aantal misverstanden uit de weg te helpen.

In het interview met De Standaard van 30 oktober 1997 sprak ik een waarschuwing uit over de moeilijkheidsgraad van een splitsing van de gezondheidszorgen en kinderbijslagen. Het heeft geen enkele zin nu ronkende verklaringen af te leggen, zonder er zeker van te zijn aan de onderhandelingstafel over een volledig dossier te kunnen beschikken.

Dit neemt niet weg dat ik nog steeds overtuigd achter de Schrikkelnota van de Vlaamse regering blijf staan. Evenmin heb ik de consensus in de commissie Staatshervorming doorbroken. Meer nog, deze commissie heeft de belangrijke taak een antwoord te formuleren op de verschillende knelpunten die nog voorliggen.

Tot slot wens ik er nog op te wijzen dat ik steeds, zowel in mijn beleid als in mijn standpunten en uitspraken, de belangen van Vlaanderen heb verdedigd. Ik zal dit ook nu nog én in de toekomst blijven doen.

Hoogachtend,

Eric Van Rompuy

Aan De Heer Luc Van den Bossche
Minister vice-president
Minister van Onderwijs,
Ambtenarenzaken
Martelaarsplein 7
1000 Brussel

Antwerpen, 4 november 1997

Geachte Heer Minister,

Sinds meerdere jaren stellen wij een toenemend gebruik van het Engels vast in het geneeskundig onderwijs aan onze Vlaamse universiteiten. Dat geldt in zekere mate voor het graduaat-onderwijs doch vooral voor het postgraduaat-onderwijs en nog meer voor het postuniversitair onderwijs.

Wij hebben er vanzelfsprekend geen bezwaar tegen dat tijdens internationale symposia of colloquia het Engels als "lingua franca" naar voor geschoven wordt, doch vinden het niet zinvol dat voor een publiek van uitsluitend – of bijna uitsluitend – Nederlandstaligen

Engels wordt gesproken door Nederlandstaligen.

De verwoording van ideeën gebeurt nog steeds het meest genuanceerd in de eigen taal. De periode waarin sommigen meenden dat het Nederlands niet geschikt is voor universitair onderwijs is voorbij. En het gebruik van een andere taal dan de volkstaal om afstand te nemen van het volk getuigt van een ondemocratische opvatting van de intellectuele plicht om tot de elite te behoren. Tot daar enkele argumenten voor onze stelling.

Wij menen dat het de plicht van de uitvoerende macht is het academisch personeel, dat betaald wordt met Vlaams belastingsgeld, erop te wijzen dat het zijn onderwijstaak in de geneeskundige faculteit, doch ook in de andere faculteiten moet vervullen in het Nederlands.

Met de meeste hoogachting,

Namens de Raad van Bestuur van het VGV

Van Dhr. L. Van den Bossche
Vlaamse Regering

Brussel, 3 december 1997

Betreft: Gebruik van het Engels in het geneeskundig onderwijs

Mijnheer de Voorzitter,

Ik heb uw brief met aandacht gelezen. Steeds heb ik van de universiteiten de strikte naleving van de taalwetgeving in het universitair onderwijs geëist. Ook in het Vlaams Parlement heb ik herhaaldelijk vragen of interpellaties in dezelfde zin beantwoord.

Toch meen ik dat op termijn in alle rust en kalmte en in ruim overleg over een nuancering van het strikte standpunt inzake taalgebruik in het universitair onderwijs moet worden nagedacht. De realiteit is inderdaad dat het Engels de lingua franca van het wetenschappelijk onderzoek en de wetenschappelijke communicatie is geworden. Deze realiteit heeft diverse landen (o.a. Nederland) reeds tot een versoepeling van hun taalwetgeving in het academisch onderwijs gebracht. Ik verwijs ook naar het standpunt van mijn bijzonder commissaris betreffende de optimalisering van het universitair aanbod, ere-rector R. Dillemans, die anderstalige programma's op postgraduaatsniveau (de "vijfde" en "zesde" jaren) in bepaalde gevallen (gespecialiseerde opleidingen, doctoraatsopleiding, internationale programma's) aanvaardbaar acht. Uiteraard mag een eventuele nuancering op termijn geen afbreuk doen aan het recht van elke Vlaamse jongere om zijn universitaire studies in het Nederlands te kunnen voltooien.

Met de meeste hoogachting,

De Minister

Luc Van den Bossche

Aan De Rectoren van de
Vlaamse Interuniversitaire Raad
Egmontstraat 5
1000 Brussel

Antwerpen, 4 november 1997

Geachte Heren Rectoren,

Het Vlaams Geneesherenverbond wil zijn bezorgdheid uitdrukken over het stijgend gebruik van het Engels in het geneeskundig onderwijs aan de Vlaamse universiteiten, en dit in zekere mate in het graduaat-onderwijs, doch vooral in het postgraduaatonderwijs, het postuniversitair onderwijs en tijdens vergaderingen van wetenschappelijke verenigingen, ook wanneer daar weinig of geen reden toe is.

U weet dat de positie van het Nederlands als volwaardige werktaal binnen de Europese Gemeenschap momenteel sterk onder druk staat. Indien wij de positie van onze taal willen vrijwaren, moeten wij in eerste instantie zelf de nodige eerbied voor die taal opbrengen. Dat geldt ook voor het universitair onderwijs in al zijn vormen. Wij mogen dat onderwijs, dat slechts enkele decennia geleden na zware inspanningen van vorige generaties Vlamingen om democratische redenen vernederlandst werd, niet zomaar laten verengelsen.

De aanwezigheid van enkele buitenlandse doctoraat-studenten kan ons inziens geen reden zijn om Nederlandstalige lesgevers een meerderheid van Nederlandstalige toehoorders in het Engels te laten toespreken.

Hetzelfde geldt ook voor nationale congressen georganiseerd door wetenschappelijke verenigingen of universitaire diensten. Het lijkt ons logisch dat Nederlandstalige of Franstalige sprekers daar hun eigen taal gebruiken en dat buitenlandse gastsprekers het Engels gebruiken, tenzij zij zelf Nederlands- of Franstalig zijn. Wij hebben natuurlijk geen enkel bezwaar tegen het veralgemeend gebruik van het Engels tijdens internationale congressen gehouden aan een Vlaamse universiteit.

Wat wetenschappelijke publicaties betreft, kunnen wij het publiceren van originele teksten in Engelstalige internationale tijdschriften door landgenoten alleen maar toejuichen, maar wij zouden toch vragen dat diezelfde auteurs ook regelmatig in het Nederlands zouden publiceren, bvb. in het Tijdschrift voor Geneeskunde of het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde.

Wij hopen, Geachte Heren Rectoren, dat U onze bezorgdheid deelt en dat U wat dit betreft enkele concrete richtlijnen zoudt willen verstrekken aan de geneeskundige faculteiten doch ook aan de andere faculteiten. Als hoogste gezagsdragers van de Vlaamse universiteiten bent U dat aan de Vlaamse volksgemeenschap verschuldigd.

Met de meeste hoogachting,

Namens de Raad van Bestuur van het VGV

Van Dhr. Luc Van den Brande
Minister-President
Vlaamse Regering
Martelaarsplein 19
1000 Brussel

Brussel, 30 december 1997

Geachte heren,

Uw brief van 4 november 1997 in verband met het gebruik van het Nederlands aan onze universiteiten, heb ik met aandacht gelezen.

Ik kan u melden dat ik terzake uw mening deel. Ik heb ook een brief gericht aan de Vlaamse Interuniversitaire Raad, met de vraag hieraan ook een discussie ten gronde te wijden en mij de conclusie mee te delen en om mij per kerende, te nemen beleidsmaatregelen voor te stellen.

Hoogachtend,

Luc Van den Brande

Van A. Oosterlinck
Voorzitter
Vlaamse Interuniversitaire Raad
Egmontstraat 5
1000 Brussel

Brussel, 9 januari 1998

Zeer geachte Heer Voorzitter,

De Vlaamse Interuniversitaire Raad heeft tijdens zijn jongste vergadering een bespreking gewijd aan uw bovenvermeld schrijven. Daarin drukt het Vlaams Geneesherenverbond zijn bezorgdheid uit over het stijgend gebruik van het Engels in het (geneeskundig) onderwijs van de universiteiten.

De V.L.I.R. deelt uw bekommernis, en de universiteiten eerbiedigen én ondersteunen de wetgeving, die ondubbelzinnig stelt dat het Nederlands de onderwijstaal is in Vlaanderen, hetgeen een aantal

functionele uitzonderingen niet uitsluit.

Mij lijkt in het algemeen dat voordurend een evenwicht moet betracht worden tussen de Vlaamse – en de internationale rol van onze universiteiten.

Met bijzondere hoogachting,

A. Oosterlinck

Voorzitter

Aan Dhr. Cardoen de Lichtbuer
Voorzitter Raad van Bestuur
Centrum voor Vermiste en
Misbruikte Kinderen
p/a Koning Boudewijnstichting
Brederodestraat 21a
1000 Brussel

Antwerpen, 19 december 1998

Geachte Heer Voorzitter,

Via de pers vernamen wij dat de persoon die voorgesteld wordt voor de opvang van de ouders en familieleden van vermiste kinderen de taal van de meerderheid van de burgers van dit land niet machtig is.

Wij konden dit nauwelijks geloven doch, vermits wij niet op de hoogte zijn van enige logenstraffing van uwentwege, moeten wij aannemen dat het bericht juist is.

Dit is natuurlijk onaanvaardbaar. Het lijkt ons Kafka-achtig absurd iemand aan te stellen voor de opvang van gestresseerde personen die deze personen niet verstaat of door hen niet verstaan wordt.

Wij verzoeken U dan ook uw beslissing te herzien en aan te passen aan de realiteit van dit land.

Met achtingsvolle groeten,

Namens de Raad van Bestuur van het VGV

Van D. Cardon de Lichtbuer
Voorzitter van de Raad van Bestuur
Europees Centrum voor Vermiste en
Misbruikte Kinderen

Brussel, 6 januari 1998

Geachte Heren,

Met belangstelling las ik uw schrijven van 19 december jl. waarin U uw bezorgdheid uit over het taalgebruik binnen het Europees Centrum voor Vermiste en Misbruikte Kinderen, en meer bepaald bij de personen die verantwoordelijk zijn voor slachtofferopvang.

Staat U mij toe U te verzekeren dat de personen verantwoordelijk voor de dienst "Operaties", alsook alle personen die heden binnen dit departement werkzaam zijn niet enkel competent en/of ervaren zijn wat betreft hulp en opvang voor slachtoffers, maar tevens minstens tweetalig Frans/Nederlands zijn. Wat betreft toekomstige aanwervingen voor deze functies wordt er bij de selectie in het

beginstadium nagegaan of de kandidaten beide landstalen machtig zijn, zoniet worden de kandidaturen niet weerhouden voor verdere selectie.

Vermoedelijk refereert U aan de aanstelling van dhr. Jean-Denis Lejeune. Hier wil ik toch de aandacht vestigen op het feit dat dhr. Lejeune geen deel uitmaakt van het departement "Operaties", maar dat dhr. Lejeune aangesteld werd als afgevaardigde omwille van zijn kennis en ervaring die hij aan het Centrum openstelt.

Tenslotte wil ik niet nalaten de nadruk te leggen op de Europese dimensie die dit Centrum meekrijgt. In dit kader wil ik hieraan toevoegen dat al onze medewerkers hoedanook minstens tweetalig zijn, en wat dhr. Lejeune betreft, wij de nodige stappen hebben gedaan, en een opleiding Nederlands geprogrammeerd staat voor aanvang 1998.

Ik hoop dat dit schrijven uw vragen beantwoordt en vooral uw ongerustheid opheft. Mocht U echter nog verdere onbeantwoorde vragen hebben, aarzel dan niet mij, of dhr. Christian Wiener, Algemeen Directeur van het Europees Centrum voor Vermiste en Misbruikte Kinderen, te contacteren.

Met de meeste hoogachting,

D. Cardon de Lichtbuer

Voorzitter van de Raad van Bestuur

Erratum

Periodiek Nr 2

Dr. Carlos Gysel – "Histoire de l'Orthodontie"

Prof. Dr. A. De Schaepdryver deelt mede: Het boek wordt niet verkocht...

maar: ... "Dank zij een mecenaat van de Belgische Vereniging voor Orthodontie, waarvan Carlos Gysel stichter en gewezen voorzitter was, kunnen present-exemplaren bekomen worden bij aanvraag aan de Heymans Stichting, De Pintelaant 185, 9000 Gent."

***Het VGV roept al zijn leden op om dit jaar,
meer dan ooit, deel te nemen aan de
Ijzerbedevaart op zondag voormiddag,
30 augustus 1998 te Diksmuide***

DE RAAD VOOR ADVIES

Dr. J. Daels, Vlaams Kruis
Dr. E. De Bleeker, voorzitter VVMV
Prof. Dr. L. Denis, V.U.B.
Prof. Dr. W. Dierick, RUCA
Dr. C. Geens, W.V.V.H.
Dr. Ridder K. Goddeeris, KULAK
Prof. Dr. A. Gyselen, K.U.Leuven
Dr. J. Huyghe, Kon. Acad. Geneeskunde
Dr. Baron P. Janssen, Beerse
Prof. Dr. P.G. Janssens, Inst. Trop. Geneesk.
Prof. Dr. B. Van Camp, V.U.B.
Prof. Dr. K. Van Camp, U.I.A.
Dr. R. Verhaert, V.V.K.
Prof. Dr. R. Verwilghen, K.U.Leuven

RAAD VAN BESTUUR

Voorzitter: Prof. Dr. E. Ponette
Ondervoorzitter: Dr. R. Vermeulen*
Secretaris: Dr. J. Van Meirhaeghe
Penningmeester: Dr. J. Dockx
Tijdschrift: Dr. R. de Beule**
Dr. J. Gyselinck, Dr. J. Van Meirhaeghe
Cultuur: Dr. R. de Beule
Leden: Prof. Dr. D. Blockmans, Dr. E. De
Sutter, Dr. P. Hollaert, Dr. R. Lenaerts*, Dr. J.
Peremans, Dr. K. Seghers, Dr. J. Van
Boxelaer, Dr. L. Weygannt

* oud-voorzitter

** ere-voorzitter

Uitgave van het VGV

- Redactieraad: Dr. J. Van Meirhaeghe, Koolkerkesteenweg 76, 8340 Oostkerke
Dr. R. de Beule, Beukenlaan 24a, 2020 Antwerpen
Dr. J. Gyselinck, Dr. R. Lenaerts, Prof. Dr. E. Ponette
- Verantwoordelijke uitgever: Dr. J. Gyselinck, Lange Leemstraat 214, 2018 Antwerpen
- De gepubliceerde bijdragen verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de auteurs
- Drukkerij Jules De Winter, Kleine Markt 13, 2000 Antwerpen, Tel. 03/232.20.22, Fax. 03/225.15.84